

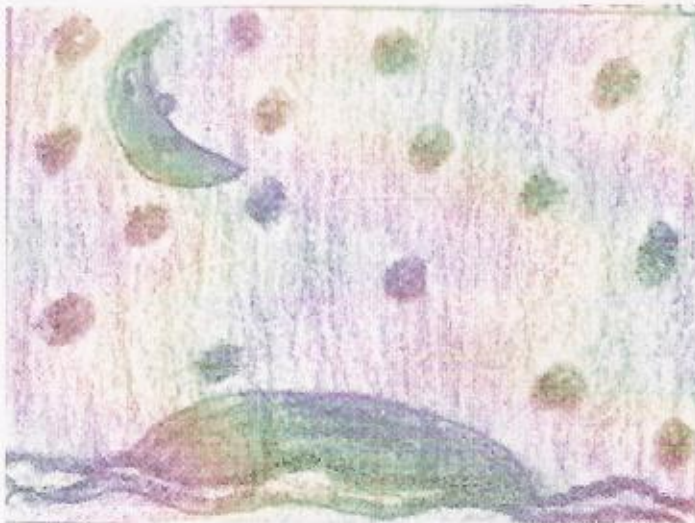

RECUNCHO LITERARIO

Os gañadores do concurso literario "Un traballo por un paseo" nesta edición 2005, son os autores dos relatos que nesta sección da revista gañaron o seu dereito de publicación.

Para elas a nosa inoraboa!, e para os demais participantes o noso ánimo e agradecemento. Outro ano pode ser, seguides tomando nota das historias que contan os avós, os nosos vello. Esperamos os vosos relatos en próximas edicións.

Primeira clasificada. Categoría: Primaria.

COLEXIO: "A Pedra" Bueu.

AUTOR: ANTÍA JUNCAL

A unha persoa maior gustáballe moito contar as historias dos seus páis e irmáns que andaban ó mar.

A primeira historia que me contou ese día foi dun "bote polbeiro", e así empezou:

Unha vez en plena guerra civil o meu bisavó Xoán e o seu fillo maior, de madrugada, ían pescar polbos co seu bote polbeiro. Ó chegar ó muelle decatáronse de que na punta do peirao estaban a tirar a uns homes que fusilaran antes. O meu bisavó e ó fillo ocorréraseselles darlle a volta ó bote, e

escondese debaixo ata que aqueles homes marcharon de alí.

Nunca pasaron tanto medo na súa vida.

Ese día o bote fixo unha función distinta á de outras veces.

A segunda historia que me contou foi esta:

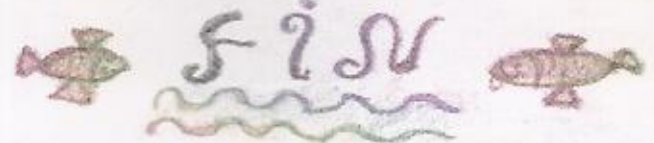
Un día de 1945, un barco da Ardora chamado "O LOLA" estaban pescando sardinas na Illa de Ons cando un temporal levantou marea e impedíulles pescar. Acercáronse á Illa e como non había teléfonos nin comunicacións, pasaron tres días alí. Dábanlles de comer a cambio do peixe que tiñan no barco.

Os familiares achegábanse tódolos días ó peirao para esperalos. Ó terceiro día xa os daban por mortos e as mulleres xa estaban de loito, pensando non volver a ver ós seus homes e irmáns.

Tal foi a súa sorpresa cando os viron chegar de lonxe ó cuarto día, cando xa calmara o temporal.

Ó atracar no muelle abrazáronse a eles con ledicia, dándolle grazas a Deus porque o mar os devolvera vivos, e con tranquilidade foron para a súa casa.

Esta foi a última historia do día.

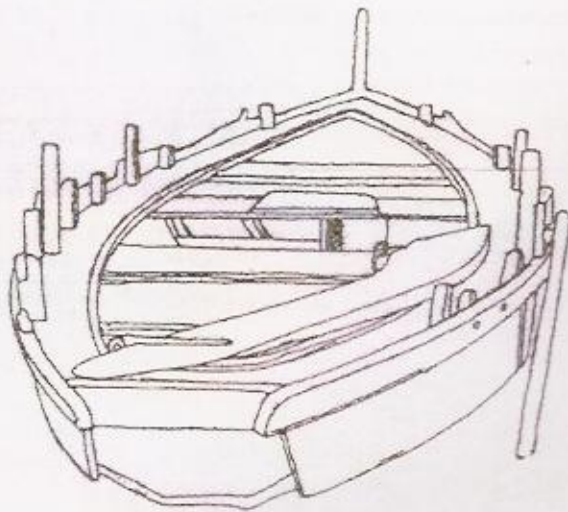
Primeira clasificada na categoría de Secundaria
AUTORA: JESSICA BARREIRO BARREIRO
COLEXIO: I.E.S. "Illa de Ons"
TÍTULO: As historias do meu avó

AS HISTORIAS DO MEU AVÓ

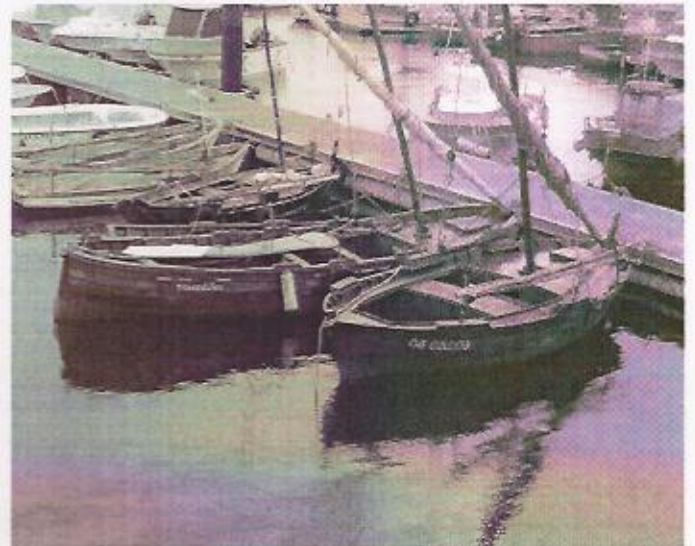
Moitas historias ten o meo avó en toda a súa vida de mariñeiro.
Vouvos contar dúas que lle escoitei con moita atención:

UN DÍA A PESCAR ROBALIZAS

Un día de maio, tendo meu avó dez anos, saíu a pescar nunha dorna cun señor chamado Miguel Graña que era o

patrón. Meu avó preguntoulle a Miguel onde ían ir pescar e el díxolle que ían ir para a Illa de Ons, comezaron a bogar para a Illa e botaron catro horas e media para chegar alá. Puxéronse a pescar robalizas e botaron todo o día para pescar uns trinta ou corenta quilos; aínda que era un peixe que abundaba, eran moi malas de pescar, porque cando as miraban en manadas, tiñan que ir tras delas bogando. "Iscábanlle" os anzois con bolos vivos, enganchoos polo lombo ou polos ollos. Cando estaba anoitecendo recolleron todas as liñas e foron

bogando para terra, o mar estaba en calma, pero ó iren chegando a Punta de Udra subiron a vela porque parecía que se estaba levantando unha brisiña. Levaban dez minutos con esa brisa, cando o patrón dille a meu avó: vota a vela para abaixo. Meu avó quiso saber por qué, o patrón entón explicoulle que ían morrer, meu avó púxose a mirar para un lado e para outro e só vía unhas nubes escuras. O patrón sospeitaba que esas nubes ían traer un ciclón de vento, porque no mes de maio abundan as tronadas, e as tronadas en maio son moi perigosas. E efectivamente en canto lle deu tempo a baixar a vela, puxeron rumbo a Portonovo buscando a empopada. Estaban moi asustados porque parecía que ían polo aire. O meu avó nunca mirara tanto vento e chuvia xuntas, a eles parecíalle un estilo de tornado. Aos dez minutos, calma outra vez, e de alí a bogar para Bueu de novo. E todo iso cunha botella de auga e un cacho de pan de millo. Esas eran as tres comidas do día.

“O Chouzo” Restaurante
Terraza al aire libre
Tfno 986 32 12 26
c/ Banda del Río, 59 Bueu-Pontevedra

A CANGAS
Bueu
Avda. de Cangas
Ramón Barza
Avda. de Barca
Pazos Fontenla
Juan Carballido
Monteiro Ríos
Pazos Fontenla
Rozal de Castro
Muxinos
PO-551
DYNAMIS
Eduardo Viveand
D. Casallo
Mecine Barza
Monteiro Ríos
Avda. de Marín
A MARIN DYNAMIS DEPORTES
Pazos Fontenla 14, Bueu • Telf.: 986 32 42 64
dynamis@agalisa.es

Outra historia verdadeira que lle sucedeu ó meu avó.

O CONGRO LOITADOR

Cando meu avó era un mocíño, tiña unha dorna na que ía ó palangre a pescar congros.

Ese día en especial meu avó levaba con el a un señor de Cabalo que se chamaba Xacobo.

Foron bogando ata a punta de Udra, serían sobre as oito da noite cando comenzaron a largar o palangre arredor da "Punta de Udra" ata "Ancoradouro"; outro palangre largáronno nunha pedra chamada "Cajadouro" ata "Pedra Blanca". Cando estaban metendo o palangre, serían as once da noite e ían alando, tomaron oito ou nove congros.

Ó chegar á enseada do "Barcelo" meu avó sentiu uns tiróns moi grandes, e díxolle ao Xacobo:

- Prepara os dous bicheiros.

Xacobo preguntou que era o que pasaba, e o avó díxolle:

- É que temos un congro tan grande como a dorna.

O avó estaba: mete e arría, tres ou catro veces e o congro non viña para arriba.

Cando por fin o logrou subir, puxo de proa á popa, e díxolle a Xacobo que lle metera os dous bicheiros a un tempo, porque aquilo en vez dun congro parecía unha balea.

Unha vez que o tiveron a bordo meu avó cravoulle unhas brazocadas pola boca e amarrounas á dorna, enton botaron o congro ás cadeiras, tapárono coas escotillas e puxéronlle unha pedra de corenta quilos enriba para que o bicho non escapara. O avó aínda non estaba conforme e mandou sentar a Xacobo tamén enriba das escotillas para facer máis peso.

Meu avó seguiu metiendo os outros palangres que lle quedaban, mentres Xacobo estaba enriba das escotillas, seando para atrás, o avó ordenáballe a Xacobo: -¡Sea! ¡isea! E Xacobo non seaba, daquela meu avó sentiu unha voz moi suave que lle parecía lonxana que berraba:

-Manolooo, Manolooo, Manolo.

Miraba para os lados e non vía a Xacobo. Cando se fixou, mirou o rabo do congro que levantara as escotillas, as pedras, e tamén levantara a Xacobo un metro de altura, por iso meu avó non o miraba.

Entón colleu un pao que tiña alí e pegou dous paozazos ó rabo do congro para que soltara a Xacobo e metera o rabo nas cadeiras.

Xacobo caeu daquela altura e escangallou as cachas do cu.

Meu avó non facía máis ca rir despois de que mirou que Xacobo estaba ben, porque estivera moi asustado ó mirarse atrapado por aquel congro que tiña tanta forza no rabo como teñen todos os congros.

Logo de pasarlle o susto a Xacobo, voltaron moi contentos, porque nunca antes o avó pescara un congro tan grande, que pesou trinta e un quilos.

Cando viñan para terra bogando, comenzou a chover, e o meu avó mais Xacobo tomaron unha molladura porque aquelas roupas de augas de antes eran de moi mala calidade, din que estaban feitas de aceite de liñaza.

Pero con todo isto ían moi contentos pola pesca e polo que lles ocorrera.

Esta é unha das historias reais do meu avó, que aínda esta vivo para contalas.

Congro de dazasete kilos

CAFETERÍA

PYRAMIS

C/ CASTELAO BUEU

ESTANCO
OCAÑA

SELLADO DE APUESTAS
DEPORTIVAS Y PRIMITIVA

C/. Pablo Iglesias, 11 - Telf.: 986 30 50 42
CANGAS